OKURUN SESİ

● "Okurdan Okura" sayfasını 2 sayfa yapamaz mısınız? Bu sorumuzun "Okurun Sesi" köşesinde yanıtını bekliyoruz.

NERGİZ ÖKSÜZ–İLİZ ÖNSİLAN
(Erzurum)

● "Pembe Panter"in serüvenlerini çok seviyorum ama, "Larry Yuma" da çok hoşuma gidiyor. Acaba bu kahramanın serüvenlerini ne zaman yayımlamaya başlayacaksınız?

AYŞE OSMANOĞLU
(Samsun)

Yeni cildimizle birlikte, "Larry Yuma"nın da yeni serüveni dergimiz sayfalarında olacak sevgili okurumuz.

● "Pıtırcık'ın Serüvenleri"ni çok seviyorum. Acaba bu dizi daha ne kadar aramızda olacak?

SUNA PEKMEZ
(Sivas)

"Pıtırcık'ın Serüvenleri" daha uzun bir süre aramızda olacak sevgili okurumuz.

bizden size

GELECEK sayımızda yeni cildimize başlıyoruz, sevgili okurlar... Haftaya karşınıza bazı yeniliklerle çıkacağız... Bu yeniliklerin başında yurdumuzun en ünlü romancılarından birinin, Yaşar Kemal'in yine ünlü bir yapıtı var: İnce Memed... Gazetemiz ressamlarından İsmail Gülgeç'in çizgi-roman biçiminde hazırladığı bu yapıt, öyle sanıyoruz ki, yurdumuzda ve yurt dışında büyük yankılar uyandıracak. Sizlere böylesine değerli bir çizgi - romanı sunabilmekten gerçekten kıvanç duyuyoruz sevgili okurlar.

BU haftanın öyküsü Abbas Cılga'dan. Daha önceki sayılarımızda, sizlere sanatçıdan çeşitli öyküler sunmuştuk. Çocuk yazınına uzun yıllar emek vermiş Cılga'nın, "En İyisi Çocuklar" adlı öyküsünü, severek okuyacağınıza inanıyoruz.

BİLİYORSUNUZ, "İnsanlığın Evrimi" ekimiz yeni bir cilde, "Baskı"ya başladı sevgili okurlar. Böylece dört ciltten oluşan, "Taşıtlar" bölümü de tamamlanmış oldu. Yine dört cilt sürecek, "İletişim" bölümünde sırasıyla şu ciltleri yayımlayacağız: "Baskı", "Sinema ve Fotoğraf", "Radyo, Telgraf, Telefon" ve "Televizyon"...

Yaşar Kemal'in ünlü romanını İsmail Gülgeç resimledi.

TELEVİZYONUN en çok ilgi çeken dizi filmlerinden biri olan, "Columbo"nun yıldızı Peter Falk geçtiğimiz aylarda yeni bir filme başladı. Falk'un bir gangsteri canlandırdığı filmle ilgili bilgileri, "Televizyon" sayfamızda bulabilirsiniz.

BİRLEŞMİŞ Milletler Çocuk Hakları İlkeleri, adlı yazı yarışmamızda derece alan son kardeşimizin, Gülsen Ulusoy'un öyküsünü iç sayfalarımızda bulabilirsiniz.

BU haftalık bu kadar sevgili okurlarımız. Gelecek sayıda yine bu sayfalarda buluşabilmek umuduyla hepinize iyi günler dileriz.

İÇ SAYFALARDA

Uzay Çocukları / 4
En iyisi Çocuklar /8
Halit Kıvanç Sizlerle /9
Köyün Çocuğu / 10
İhtiyar Nalbant / 11
Pembe Panter / 12
Pıtırcık'ın Serüvenleri /16
Kirpi Çocuk /17
Mehmet'in Çevre Dosyası/18
Sezar Kaskabel'in.../19
Öykülerle Atasözleri /51
Bizim Ali / 52
Tarihte Bu Hafta / 53
Püskül ile Çilli / 54
TV / Sinema / 55
Mayalar / 56
Bilmece — Bulmaca / 62
Mektup Arkadaşı / 64
Okurdan Okura / 64
Yanıtlar /.64
Eğlence Sayfası / 66

Milliyet ÇOCUK DERGİSİ

Sahibi: Milliyet Gazetecilik A.Ş. adına
ERCÜMENT KARACAN
Genel Yayın Müdürü: ÜLKÜ TAMER
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: GÜL ÖNET
Teknik Yönetmen: EDİP ALŞAR

Pazartesi günleri yayımlanır ● 23 Temmuz 1979 ● 1979 / Sayı 30 ● Sıra No. 321

Milliyet Yayın A.Ş. tarafından hazırlanmış, Milliyet Ofset Tesisleri'nde basılmıştır ● *Adres:* Milliyet Çocuk Dergisi, Milliyet Yayınları, Basın Sarayı, Cağaloğlu, İstanbul ● *Abone koşulları:* 1 yıl: 455 TL / 6 ay: 227.50 TL ● Uçakla: 1 yıl: 553 TL / 6 ay: 266.50 TL ● Yabancı ülkeler için ayrıca posta ücreti eklenir ● Türkiye'de satış fiyatı: 10 TL ● Kıbrıs için satış fiyatı: 12.50 TL

UZAY ÇOCUKLARI

KUYRUKLU YILDIZ

KU[illegible]UK İYİCE KISALDI...
KA[illegible]OLUYOR YAVAŞ
[illegible]AVAŞ...

KUYRUKLU YILDIZ KAYBOLUYOR...

KUYRUĞU NE KADAR KÜÇÜLDÜ...

GÖKLERİMİZİN DEĞİŞİK BİR MİSAFİRİYDİ BU...

GÜLE GÜLE KUYRUKLU YILDIZ..

KUYRUKLU YILDIZ GEZEGENLİLERE DEĞİŞİK VE ÜRPERTİLİ GECELER YAŞATTIKTAN SONRA ÇEKİLİP GİTMİŞTİ AMA UZUN SÜRE ONDAN SÖZ EDİLECEK...

BİLGİNLERİ YILLARCA DÜŞÜNDÜRECEKTİ...

TEDİRGİN ETMEYİN BENİ ÇOCUKLAR.. YENİ BİR KUYRUKLU YILDIZ BULMAK AMACINDAYIM.

GAZETE

KUYRUKLU YILDIZ UZAY ADAMLARIYLA KAYBOLDU!

UZUN IŞIKLI KUYRUĞUYLA GÖKLERİN EN SÜSLÜ CİSMİ, GÜNEŞTEN UZAKLAŞINCA KOCAMAN BİR KAYA PARÇASINA DÖNÜŞTÜ...

GÜNEŞTEN UZAKLAŞINCA DONUYOR DA ONDAN. ONU İLK GÖRDÜĞÜMÜZDE DE BÖYLEYDİ...

YANILIYORSUN ŞARMAN İLK GÖRDÜĞÜMÜZDE DAHA BÜYÜKTÜ.

HAKLISIN BÖLÜNDÜĞÜ UNUTTUM.

NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ? BU GÖK CİSMİNİN UYDUSU OLDUK..

GELİN ÜSTÜNE ÇIKIP OTURALIM.

EN İYİSİ BU. NASIL OLSA ONDAN AYRILMAMIZIN BİR YARARI YOK..

İŞTE YENİ DÜNYAMIZ! ÜSTÜNDE YAŞAYAN CANLILAR DA YALNIZ BİZİZ.

AMA UZUN SÜRE CANLI KALAMAYIZ BURADA.. KISA SÜREDE ÖLÜRÜZ..

UZAYDA ZAMAN KAVRAMI DEĞİŞİKTİR. GEZEGENİNİZDE ALIŞTIĞINIZ ÖLÇÜLERİ UNUTUN ARTIK..

HAKLISINIZ. GEZEGENİMİZİ BİLE UNUTMALIYIZ. ORAYA HİÇ DÖNEMEYECEĞİZ...

BİZİMKİLER ÇOK ÜZÜLMÜŞLERDİR KAYBOLUŞUMUZA!

EVET BEN DE ÜZÜLÜYORUM. BİR DAHA GÖREMEYECEĞİZ ONLARI..

MANTAR! ÇOCUKLAR YOK.. HEMEN GERİ DÖNÜP ALALIM ONLARI...

HEMEN DÖNÜYORUM ANNE!

AYRILDIĞIMIZ NOKTAYA GELDİM AMA BURADA KİMSE YOK..

ELBETTE OLMAZ MANTAR. UZAYDA HER CİSİM HAREKET HALİNDEDİR. ÜSTELİK IŞIK HIZININ ÇOK ÜSTÜNE ÇIKTIK...

BİZE KISA GİBİ GELEN ZAMAN ONLAR İÇİN ÇOK UZUNDUR..

NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ? NASIL BULACAĞIM ÇOCUKLARI?

RADYO DALGALARI YOLLA, IŞIK DALGALARI YOLLA.. NE YAPARSAN YAP, AMA BUL MANTAR...

AKLIMA GELEN HİÇ BİR BİLİMSEL YÖNTEM ONLARI BULMAM İÇİN YETERLİ DEĞİL...

YAVRULARIM BENİM. SİZLER OLMADAN YAŞAYAMAM!

BULDUM ANNE BİR YÖNTEM BULDUM, SEVGİ DALGALARI...

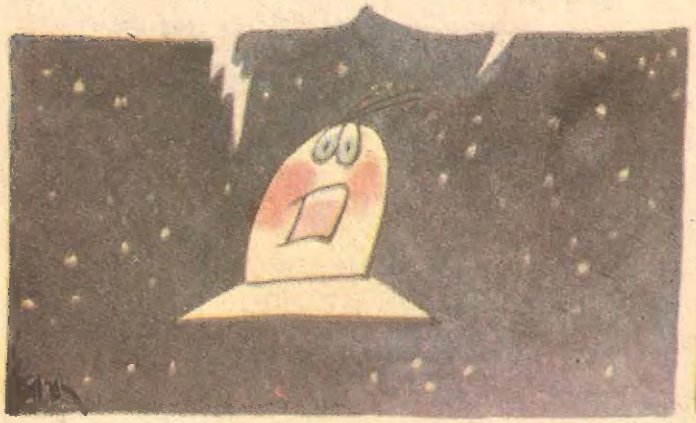

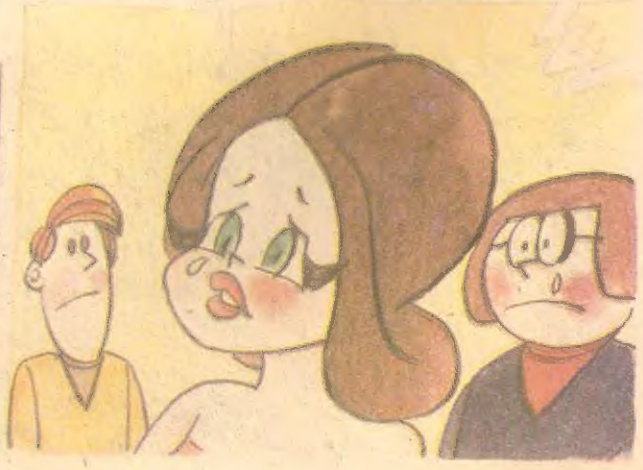

SENDEN ÇIKAN SEVGİ DALGALARINI İZLİYORUM. SONSUZDAKİ HİÇ BİR GÜÇ ANNE SEVGİSİNDEN DAHA ÜSTÜN DEĞİLDİR...

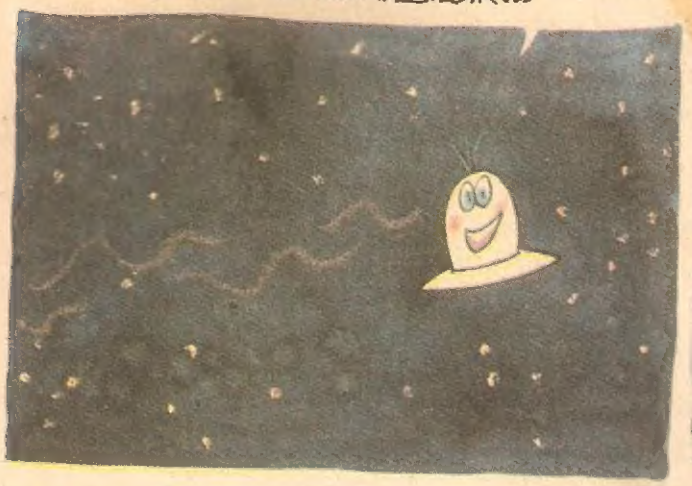

İŞTE ANNE ORADALAR. SENDEN ÇIKAN SEVGİ DALGALARI GİDİP ONLARI BULUYOR.

YAŞA MANTAR.. UZAYIN EN AKILLI YARATIĞISIN...

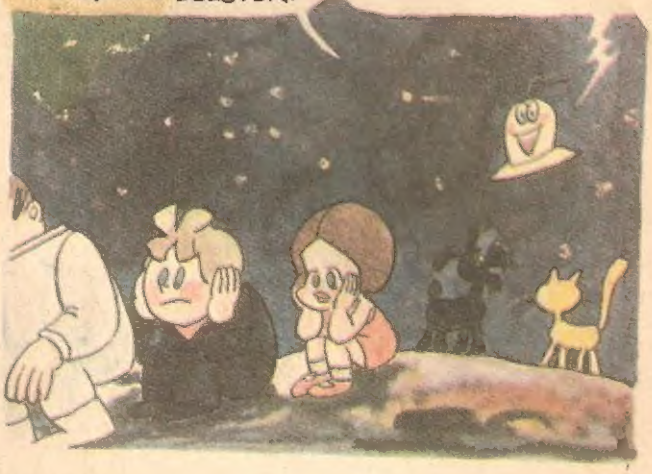

SURAYA BAKIN MANTAR BU..

YAŞASIN KURTULDUK!

NE GARİP BİR CANLI!

O CANLI BİR TAŞIMA ARACIDIR...

BURADAN KURTULDUK AMA GEZEGENİMİZE NASIL DÖNECEĞİZ?

ANNE! BABA!

SEVGİLİ YAVRULARIMIZ...

BİZ NE OLACAĞIZ? GEZEGENİMİZE NASIL DÖNECEĞİZ?

ARAYACAĞIM GEZEGENLERİN SAYISI İKİYE ÇIKTI.. KENDİ GEZEGENİMİZİ BULAMIYORUM.. BUNLARINKİNİ NASIL BULACAĞIM?

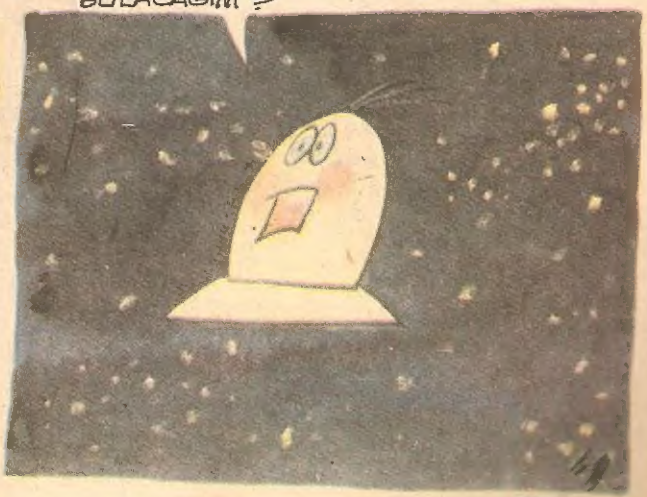

SON

ÖYKÜ

EN İYİSİ ÇOCUKLAR

ABBAS CILGA

ANNEANNEMLE pazara gitmekten hiç hoşlanmıyorum. Benim yerimde siz olsanız, siz de hoşlanmazsınız. Neden mi?

Pazar yeri gürültücü satıcılarla, eli fileli; arabalı insanlarla dolu bir yerdir. Yürümekte güçlük çeker, yorulurum. Anneannemin davranışları da yorucudur.

O, pazar yerini baştan başa yürür. Alacakları nelerse en iyisini, en ucuzunu bulmak ister. Aldıktan sonra daha iyisini, daha ucuzunu görünce çokca üzülür. Bana da:

— Fiyatları aklında iyi tut ha Meliha! Başka yerlerdeki fiyatlarla karşılaştıralım. Ben yaşlıyım. Unutabilirim. Fakat sen...

Sözünü keserim. Ondan öğrendiğimi ona söylerim:

— Ben yeni yetişiyorum. Yeni yetişenler unutkan olmazlar, derim.

— Evet öyledir. Bir de Meliha, benimle konuşurken kaşlarını çatma!

Yanıt vermem. İnsan çokluğunda yürüme güçlüğü çeke çeke ilerleriz.

Anneannemin bir de pazarlık etme huyu vardır. Satıcıların istediği değil de kendi istediği olsun ister. Çoğu satıcıyla tartışır durur. Ben o zaman iyice bir can sıkıntısına düşer, çoğu kez de utanırım.

— Bırak satıcılarla tartışmayı. Bırak şu pazarlık etmeyi anneanne, derim.

— Satıcıyla tartışan kim a kızım? Onlar benimle tartışıyorlar. Pazarlık etmeden de olmaz. Parayı sokaktan toplamıyoruz. Ama sana göre hava hoş. Seninki, ekmek elden, su gölden. Yaşasın cumhuriyet, der.

Çoğu zaman yükçü tutar, aldıklarımızı yükçünün sırtındaki küfeye doldururuz. Bu konuda da anlaşamam anneannemle. O çocuk yükçüleri yeğler. Ben de derim ki:

— Çocuk yükçü tutmayalım anneanne. Baksana büyükleri de var. Çocuklar ağır küfelerin altında eziliyorlar. Onlar yük altında, ben yüksüz giderken utanıyorum. Acıyorum da... Niçin yetişkin yükçüleri çağırmıyorsun?

— Sus Meliha, sus! Senin böyle şeylere aklın ermez kızım. En iyisi çocuk yükçü tutmaktır. Ben çocukları seven, çocuklara acıyan bir kadınım. Onların para kazanmasını istiyorum.

Ben yaştaki çocukların bunca yük altında yürümesi, terleyen, kızaran yüzleriyle yanımızda yürümesi beni çokca üzer. Onlar aceleci adımlar atarlarken ben de evimize çabuk varmayı, bu çocuğun yükünden kurtulması isteğiyle dolu dolu olurum. Anneannemin onları sevdiğine, onlara acıdığına da inanamam. Onca seviyor, onca acıyor da ne demeye torunu yaşındaki çocuklarla pazarlığa girişiyor? Bunu da kendisine söyleyemem. Söylesem ya ezberlediğim yanıtlardan birini alacağımdır, ya da azar işiteceğimdir.

Dün salı pazarına gittik anneannemle. Ben gitmemekte direndim. Pazarda çokça dolaştığımızdan, çokça yorulduğumdan söz ettim.

— Bu kez çok yürümeyeceğiz. Pazar yerini dolaşmayacağız. Doğruca turşuluk satanlara gideceğiz. Alacaklarımızı alıp hemen evimize döneceğiz. Hem niçin üşengeç oluyorsun Meliha? Ben seni pazarı, pazarlık yapmayı öğrenesin, bir de bana arkadaş olasın diye yanımda taşıyorum. Kötü mü ediyorum? dedi.

Pazar yerine vardık. Kamyonlarda, kamyonetlerde biber, patlıcan, salatalık, beyaz lahana, daha başka sebzeler doluydu. Anneannem bu kez pazarlığa tutuşmadı.

Çokca sebze almıştık. Aldıklarımız küçük bir küfeye sığmazdı. Zorunlu olarak büyük küfe gerekiyordu. Öyleyse yetişkin bir yükçü tutmalıydık.

Biraz ötede üç yükçü oturuyordu. Küfelerine sırtlarını dayamışlardı. Kendi aralarında bişeyler konuşuyor, sigara içiyorlardı. Beyaz lahana aldığımız satıcı onlara bakarak:

— Hey Hüseyin! Gel bakalım buraya! dedi.

Koca bıyıklı, esmer yüzlü olan yükçü hemen fırlayıp kalktı. Kasketini geriye doğru iterek, hem de küfesini sürükleyerek geldi yanımıza.

O gelince anneannem:

— Bunlar gidecek evladım. Kaç lira vereceğiz?

— Nereye gidecek teyzeciğim?

Anneannem bizim sokağın adını söyledi. Yükçü de:

— Kırk lira, dedi.

— Kırk lira mı? Çok istiyorsun evladım.

— Eh sen bilirsin teyze. Daha ucuz taşıyanı bulursan ona taşıtırsın. Olmaz mı? Ben at parası istemedim, deve parası istemedim.

Böyle söyledikten sonra arkadaşlarına doğru yürüdü.

Lahana satıcısı:

— Daha ucuza taşıtamazsın teyzeciğim. Gel Hüseyin, gel! Alınmış mal burada bırakılacak değil ya, dedi.

Yükçü geri döndü. Tartılıp bir köşeye yığılan sebzeleri el birliğiyle doldurduk küfeye. En üste de beyaz lahanaları koyduk.

Pazar yeri gerilerde kalmıştı. Satıcıların kulakları rahatsız eden bağırmaları duyulmuyordu. Önümüzde yürüyen yükçü durdu:

— Kırk liramı ver teyzeciğim. Ben peşin alırım ücretimi. Böyle yapmayınca başıma işler geliyor. Üç gün önce kadının biri ücretimi peşin verdiğini söyleyip beni kapısından kovdu. Ben de akıllandım. İşin başında paramı alıyorum, dedi.

Anneannem:

— Vah! Vah! Vah! Demek senin hakkını yediler? Yılan kemiği olsun da boğazlarında kalsın. Ben kimsenin hakkını yemem ama, gene de vereyim paranı evladım.

Anneannem böyle konuştu. Cüzdanından çıkardığı iki yirmiliği uzattı yükçüye.

Parasını aldıktan sonra yükçü amca daha bir canlı, daha bir aceleci yürüyüşe geçti. Biz de aceleciydik ya çok geride kalıyorduk. Şişman vücutlu, kısa boylu anneannemin; uzun boylu, geniş adımlı yükçü amcaya yürüyüşte uyum göstermesi zaten olanaksızdı.

— Eyvah! Eyvah! Eyvah! Bu adam gidiyor Meliha. Taşıma ücretini aldı. Sebzelerimizin de tümünü yüklendi. Kaçıp gidiyor. Bağırsak mı? Polis de yok görünürde. Ne yapsak ki? En iyisi koş. Sen koş da onu izle. Peşini bırakma şu adamın. Eyvah gitti turşuluk. Eyvah gitti paralar, dedi anneannem.

Konuşmasının sonuna gelince yükçü durdu. Dönüp bize bakmaya başladı. Belli ki bizi bekliyordu. Adımlarımızı daha da sıklaştırdık. Yanına vardık.

— Ayağınızın altında yumurta mı var teyzeciğim? Ben işimi çabuk bitirip yeniden iş yapacağım. Beni yeni müşterilerimden ediyorsunuz. Bunca yavaş yürümek olur mu? Yavaş yürüdüğünüz için on lira daha vereceksiniz. Yoksa işte şuraya döker giderim sebzenizi, dedi yükçü.

Anneannem:

— Aman evladım sen ne diyorsun? Bunca para verdim. Sokağa dökülür mü bunca turşuluk?

— Dökmemi istemiyorsan on lira daha vereceksin.

Yükçü çok kararlı konuşuyordu. Konuşması inandırıcıydı. Anneanneme cüzdanı açmak düştü.

Yürüdük. Bu kez aceleci yürümüyordu yükçü amca. Bir zaman sonra durdu.

— Daha gelmedik mi teyzeciğim?

— Hemen gelinir mi evladım? Bunca yakın olsaydı ben kendim taşırdım, diye yanıtladı anneannem.

Yükçü amca durdu:

— Öyle miiii? Gel taşı bakalım şu küfeyi de görelim? Sana verdiğin paraların tümünü geri vereceğim. Hadi gel!'

— Sen aklını mı oynattın evladım? Bunca ağır küfeyi, bunca yolda ben nasıl taşıyabilirim?

— Bak gördün mü ya? Yükümün çok ağır olduğunu, evinizin çok uzak olduğunu kendi ağzınla söyledin. Ver on lira daha. Yoksa boşaltır giderim ha!

Anneannem iyice korkuya kapılmıştı:

— Dur! Dur evladım, dur! On lira daha vereceğim. Taşı turşuluklarımı, dedi.

Anneannemin siyah renkli cüzdanından bir onluk daha çıktı.

Bizim oturduğumuz apartımanın önüne gelmiştik. Yükçü:

— Birinci katta oturuyordunuz öyle mi? diye sordu.

— Birinci değil, dördüncü kattayız, dedi anneannem. Yükçü de:

— Sen bana birinci kat demiştin teyze. Ya yirmi lira daha verirsin, ya da boşaltırım buraya tüm sebzeleri.

— Aman evladım, Tüm apartmana karşı beni utandırma.

— Anlamam. Ya yirmi daha, ya da...

Anneannem cüzdanını açarken:

— Bir daha büyüklere yük taşıtmak mı? Tövbeler olsun. En iyisi çocuklar. Üç çocuğa taşıtsaydım verdiğim bunca paranın yarısını bile bulmazdı. En iyisi çocuklar, diye söylendi.

Yükçü amca anneannemin sözlerini duymamışa benziyordu.

halit kıvanç SİZLERLE

TV BOYASI

SIK SIK karşılaştığım bir soru var... Diyorlar ki: "Sahi televizyona çıkanların hepsinin yüzlerini, gözlerini boyuyorlar mı? Yani erkekler de makyaj yapıyor mu? Siz de yapıyor musunuz?"

Ve ben bu soruları "Evet" diye yanıtladım mı, bazılarında bir şaşkınlıktır başlıyor: Niçin? Neden? Makyaj gerekli mi? Rahatsız olmuyor musunuz? Nasıl boyuyorsunuz yüzünüzü?"

Önce şunu anlatayım sizlere.. Makyaj, yani yüzün boyanması, sadece kadınların günlük yaptığı bir iş değildir. Sanatçılar da çoğu kez, tiyatroda, sinemada, televizyonda, sahnede makyaj yapmak zorundadırlar. Demek ki makyaj iki türlü oluyor: Biri, güzel görünmek için kadınların yaptığı makyaj.. İkincisi de, sanat açısından gerekli olan makyaj.. Kimi oyunlarda yaşlı dede rolünü genç bir sanatçı oynar. Bu durumda kendisine sakal takılır. Yüzüne yaşlılık çizgileri çizilir. Belki saçları kırlaştırılır. Gerekirse peruk yani takma saç kullanılır. Televizyondaki makyaj ise, daha farklıdır. Görüntü açısından sağlıklı resim için başvurulur makyaja.. Televizyon stüdyolarında çok kuvvetli ışıklar yanar. Bunların karşısına geçen kişi, ışıkların etkisiyle olduğundan farklı görünür. Örneğin sakal traşı olmuş bir erkek, bu ışıklar önünde sanki traş olmamış izlenimi verebilir. Bu ve benzeri nedenlerle televizyonda makyaj yapılması bir zorunluk olarak kabul edilmiştir. Aslında hiçbir kusuru olmayan bir insanın yüzü, televizyon ekranında kusurlu görünebilir. Cilt renkleri de bu konuda önemli rol oynar. Siyah — Beyaz televizyonda çeşitli renkler, siyah ya da beyaza yakın görüntü verirler. Televizyon makyajı bir uzmanlık dalıdır. Bu nedenle ekrana çıkacak olanların makyajını özel makyaj uzmanları yapar.

İlginç bir anı size: Fransa'nın eski başkanlarından General de

Gaulle bir gezisinde Türkiye'ye de uğramıştı. Uçağın kapısında General de Gaulle göründüğünde herkes şaşırmıştı. Yüzü sapsarıydı. Oysa Başkanın hasta olduğu hiç duyulmamıştı. Çok geçmeden olayın gerçek yanı anlaşıldı. Fransız Televizyonu, bu geziyi filme alıyordu. Başkanın televizyonda iyi görüntü vermesi için de yüzüne makyaj yapılmıştı. İşte bu hafif makyajın verdiği sarılıktan Başkan hasta sanılmıştı. Televizyon bize geldikten sonra öğrendik ki, makyaj ekrana çıkanların yerine getirmeleri gereken bir zorunluktur.

Sıkılıp sıkılmamaya gelince.. O noktada dertliyim işte.. Biz erkekler günlük traş olmak dışında makyaja alışık değiliz. Bu bakımdan televizyon programı süresince suratımızdaki pudralar, boyalar, ne kadar az olursa olsun, gene de rahatsız ediyor. Yüzünüz kaşınıyor. Terliyorsunuz. Hiç de hoş bir iş değil kısaca.. Makyajlı bir şakayla kapatalım konuyu:

Çocuk babasıyla sinemaya gitmiş. İlk kez kızılderili filmi seyrediyor hayatında.. Kızılderililerin yüzlerini boyadığını gören çocuk merak etmiş:

— Baba, niye boyuyorlar yüzlerini?

— Savaş hazırlığı yapıyorlar, oğlum... Savaş töreleri bu..

Akşam eve geldiklerinde çocuk bakmış, annesi ayna önünde makyaj yapıyor. Koşmuş babasına:

— Felaket babacığım, felaket, demiş.. Koru kendini!. Annem savaşa hazırlanıyor. Tıpkı kızılderililer gibi... Yüzünü boyuyor.

İLKE 10 : Çocuk, anlayış, hoşgörü, dostluk, barış, kardeşlik ruhuyla büyütülmelidir. Çocuğa, tüm enerji ve yeteneklerini insanlığın yararına sunması bilinci aşılanmalıdır.

KÖYÜN ÇOCUĞU

GÜLSEN ULUSOY

KÖYÜMÜZ Trabzona bağlı küçük ve şirin bir köydür gelir kaynağı fındıktır. Bunun için fındık ' iyi ürün vermezse köylünün hali yamandır. Bu köyün çocukları kızı evde, erkeği fındıklıkta, ailesine yardım için çırpınır durur. Hepsi okumaya can atan çocuklardır. Fakat köyümüzde ilkokul bir sene önce açıldığından okuyanların sayısı ya beş ya altıdır. Ayrıca köyde kız çocuğu okula gitmez diye bir inanç da vardır. Bunları hep çocukları sevmeyen, hor gören, sırtından geçinmek isteyen, geri kafalı kişiler söyler. Bunların içinde hiç sevmediğim Hasan ağadır. Böyle kişiler yüzünden köy halkı geri kalmış çocuklar okutulmamış, sadece çalıştırılmıştır.

Fakat o gün köyümüze bir öğretmenin gelmesi işi değiştirdi. Köyde bir telaşı vardı. Öğretmen geldi. Öğretmen!

Annem bana:

— Kız Fatma ayran yap öğretmen bey bize gelecekmiş, dedi.

— Peki anne, şimdi yaparım.

O arada kapı birden çalındı, gelenler babamla, öğretmendi. Babamla öğretmen döşeğe oturdular. Babam:

— Fatma! Kızım sofrayı kur, dedi.

— Peki baba!

Yemekten sonra babamla öğretmen bir şeyler konuşuyorlardı. Dinlemek için odaya girdiğimde öğretmen babama:

— Duyduğuma göre bu köyde kız çocukları okutulmuyor, çocuklar çalıştırılıyormuş diyordu.

Babam:

— Evet öyle öğretmen bey.

Öğretmen:

— Peki niçin çocuklarınızı okutmuyor, biraz büyüdükten sonra çalıştırıyorsunuz. Unutmayın ki, onlar çocuk, korunmaya muhtaçlar. Gülmeye, oynamaya, okumaya hakları var. Onlar "Gelecek" anlamıyor musunuz? diye sertçe söylendi.

Öğretmenle babam bir süre konuştuktan sonra, öğretmen gitti. Babam biraz kızmıştı ama, gerçekleri de görmeyecek değildi ya.

Saabahleyin erken kalkmıştım. Bir de ne göreyim küçük kardeşim Hüseyin gelmiş. Kardeşim benden 4 yaş küçüktür. Evde ençok onu severim. Hemen kahvaltı sofrasını kurdum, sofraya oturduk.

— E Hüseyin ne var ne yok Ninemlerde ne yaptın?

— Ninemlerin köyünde bir okul var. Çocuklar sabahtan akşama kadar çalışmıyorlar, oynamak gülmek de var.

— Çok iyi. Biliyor musun bugün bizim köye bir öğretmen geldi?

— Oh çok sevindim. Yaşasın artık biz de okula gidebileceğiz. Söylediğin için sağol abla. Ben babamın yanına gidiyorum.

Ben de işleri yaptım. Annemlerin yanına fındıklığa gittim. Ayşenur da oradaydı. Ayşenurla ikimizin aklı hep Öğretmenin dediklerindeydi. İşimiz erken bitmişti. Eve dönerken herkesin köye doğru koştuğunu gördük. Biz de koşmaya başladık. Herkes köyün ortasında toplanmış, öğretmenin söylediklerini dinliyordu. Öğretmen şunları söylüyordu:

— Köy halkı size sesleniyorum. Ben öğretmenim. Devletin bana verdiği görev, gittiğim yerlerde çocukların okumasını yurduna ve insanlığa yararlı olmasını sağlamak. Çocuk bugünün küçüğüdür ama yarınları yönetecek kişidir. Bunun için çocuklara sevgi ve şefkat göstermeli. Sorunları oldu mu onlara yardımcı olmalıyız. İşte bunun için kız ve erkek demeden okutmalıyız. Kızlarımızı belli bir yaşa gelince başlık denen para ile satmamalıyız. Sırtlarından geçinmemeliyiz. Bu akşam köy odasında toplanıp bu sorunu görüşelim: Yarın herkes çocuklarını kız, erkek demeden okula gönderecek, dedi ve gitti. Bu sözler karşısında bazı kişiler sinirlendi. Eve gelince

Babam:

— Halime yarın çocukları okula gönderecek miyiz? diye sordu.

Annem:

— Dünyada olmaz ,işleri kim yapacak,dedi.

Ama Hüseyin'le ben biz de okumak, yazmak, herşeyi öğrenmek istiyoruz. Ne olur inat etmeyin diye tutturduk.

Annemle babam epey düşündükten sonra:

— Tamam gidebilirsiniz, dediler.

Öyle çok sevinmiştik ki, gece gözümüze uyku girmedi. Sabahleyin erkenden kalktık, okula gitmek için sabırsızlanıyorduk. Kahvaltı ettikten sonra yola koyulduk. Ben birtürlü Ayşenur'u görememiştim acaba bir şey mi oldu dedim.

Okula geldiğimde (okulumuz tek katlı'dır) öğretmen bize:

— Çocuklar bazı büyükleriniz sizi okula göndermek istemiyorlar ama siz yılmayın azimli olun onlar da alışacak sizin okumanıza.

Şimdi size Alfabeyi öğreteceğim sonra size renkli resimlerin bulunduğu kitapları ve fişleri vereceğim dedi.

Bütün çocuklar öğretmeni can kulağıyla dinliyordu. Ders bitince evlere dağıldık. Annem:

— Bugün neler öğrendin, diye sordu.

— Alfabeyi anne.

— İyi öğren bakalım, ne işe yarayacak.

— Yok anne, öyle deme okumak çok güzel şey.

Annem aslında iyi bir kişiydi ama anne babasından gördüğünü uyguluyordu. Bizim evin havası değişmişti. Ben ve Hüseyin derslere iyi çalışıyorduk. Köyde çocuklar daha mutluydu. Yüzleri gülüyordu ama Ayşenur'un gelmeyişi beni üzüyordu. Niye gelmedi diye merak edip fındıklıklarına gittim. Ayşenur'un göz kapakları şişmişti.

— Niçin okula gelmiyorsun Ayşenur?

— Babam göndermiyor, annem hayır diyor.

— Hadi ağlama artık, benim aklıma birşey geldi.

Hemen öğretmenin evine gittim öğretmen beni içeri aldı ne var Fatma diye sordu.

— Öğretmenim Ayşenur varya.

— Hasan ağanın kızı değil mi.

— Evet!

— Ne olmuş?

— Babası okula göndermiyormuş. Bunun için çok üzülüyor. Acaba siz annesiyle, babasıyla görüşür müsünüz?

— Tabii!

— Hoşçakalın öğretmenim.

— Güle güle Fatma.

Ben doğru eve gittim. Babam işten erken dönmüştü. Annem üzgündü Hüseyin döşekte sancılar içinde kıvranıyordu.

— Ne oldu baba?

— Daha ne olsun kızım. Bizim ağa iyiden iyiye kötülemiş. Bacak kadar çocuğu dövüyor. Hüseyin fındık topluyormuş, ayağı kaymış düşmüş. Dizinden kan akıyormuş, bir taşın üzerine oturmuş oradan geçen Hasan ağa Hüseyini oturur görünce:

— Kalk ülen, diye bağırmış. Hüseyin:

— Bacağım çok acıyor.

— Ne yapayım düşmeseydin.

— Bacağım acıyor ağa deyince, bizim ağa yanağına bir tokat atmış. Bizim Hüseyin yere düşmüş, sivri bir taşa kafası çarpmış, yarılmış. Kanlar içinde yatıyor. Aldım eve getirdim.

O gece evde herkes üzüntülüydü.

Sabah horoz sesiyle uyandım. Annem:

— Fatma hadi kalk, bugün babanla fındıkları pazara götürecez. Biraz da ninenlere uğrayacağız, merak etmeyin, dedi?

— Peki anne.

Annemle birlikte işleri yaptık. Sonra okula gittim. Öğretmenimiz bize alfabeyi okumayı yazmayı öğretiyordu. Okulumuz tek katlı olsa da, okula gidince içim huzurla doluyordu.

Ders bitince evlere dağıldık. Yağmur az az çiseliyordu. Hemen sobayı yaktım, sofrayı kurdum, yemeğe başladık.

— Hüseyin bugün annemler geç gelecekler!

— Biliyorum.

Yemek bitince sofrayı topladım.

— Ne yapalım şimdi?

— Bana bu gün ne öğrendiğinizi anlat.

— Peki. Bugün öğretmen şehri ve çocukları anlattı. Öğretmenin dediğine göre şehirde çocuklar için ilkokul, ortaokul. Liseler, üniversiteler açılıyormuş. Buraya binlerce çocuk gelirmiş. Ama annesiz babasız olan çocukları yuvaya alıyorlarmış. Fakat şehirde büyük fabrikalar varmış. Bunlar havayı kirletiyormuş. Her taraf apartıman olduğundan yeşillik bölge çok azmış. Bunun için buranın çocukları daima köyün hasretini çekerlermiş.

Hüseyin:

— Buradaki hali görseler belki düşlemezler buraları.

Böylece aylar ayları, yıllar yılları kovaladı. Köyümüz'de bu süre zarfında gelişme göstermişti. Yeni okul kurulmaya başlanmıştı. Çocuklar okuyabiliyordu, okumayı, yazmayı sökmüştük. Sınıfta bize öğretmen çocukların haklarını bildiren Çocuk Hakları Bildirgesini okudu ve bu konudaki düşüncelerimizi ertesi gün yazıp getirmemizi söyledi.

Ertesi gün herkes okuduktan sonra sıra Ayşenur'a geldi, yazısı kısaca şöyleydi:

— Biz köy çocukları olarak hep çalıştırıldık. Anne ve babalarımıza yardım için didindik durduk. Sizin dün okuduğunuz bildirgede çocuklar korunmalı, sevgi şefkat gösterilmeli, yurduna ve insanlığa yararlı olması için okutulmalı diyordu. Belki bunlar şehir için geçerlidir, bizim için değil. Peki bize ne olacak? Ne yapacağız? Ne zamana kadar itilip kalkılacağız? Unutmayalımki biz de çocuğuz. Okumaya, oynamaya, gülmeye hakkımız var ama koruyan, kayıran yok. Şefkat ve sevgiden yoksunuz. Ancak şehirlerde büyük okullar kurulur. Niçin köylerde kurulmaz? Biz de yurdumuza ve insanlığa yararlı olmak istiyoruz.

Öğretmenimiz bu yazıyı çok beğendi. Tabii bütün sınıf hepimiz çok duygulandık. Ders bitince Ayşenur'la ikimiz yürüyorduk.

Ayşenur.

— Yarın çimenliğe gelir misin? Elişi öreriz. Birkaç köyden kız da gelecek.

— Tamam gelirim, hadi hoşçakal.

Sabahleyin kalktım, işlerimi yaptım ve çimenliğin yolunu tuttum. Ayşenur, Sema ve Meysun oradaydı. Oturduk, elişlerimizi örmeye başladık.

Sema:

— Duyduğuma göre öğretmenimiz başka yere gidiyormuş, dedi.

Meysun:

— Evet, doğru. Annem söylemişti. diye doğruladı.

Ben:

— Yanlış duymuşsunuzdur, dedim.

Ayşenur:

— Ne yazık ki doğru. Öğretmenle babam konuşuyorlardı, dedi.

İçimizi bir hüzün kaplamıştı. Eve dönerken öğretmenin evine uğradık. Gerçekten gidip gitmeyeceğini sorduk. Öğretmen doğruladı.

— Ne olur gitmeyin, dedik.

— Gitmeliyim. Siz şimdi okuyorsunuz. Ya öteki çocuklar, öbürleri de sizin kardeşleriniz?

İçimiz sevinçle dolmuştu. Çünkü öteki kardeşlerimiz de okuyacaklardı. Öğretmenin gitmesi köyü üzdü ama köyümüze yeni yeni öğretmenler geldi. Kız çocuklar orta ve diğer okullara gönderildi. Zamana uyarak köyümüz kalkındı. Şimdi artık köyümüz mutlu.

İHTİYAR NALBANT

Hayvanları
En çok seven sensin
İhtiyar nalbant

Koca
Demir levhaları keserek
Ne güzel de
Ayakkabılar yapıyorsun

Bayram çocukları gibi
Onları sevindirdiğinde
Mutlu oluyor musun?..

YALVAÇ URAL

PEMBE PANTER

OLDUĞUN YERDE DUR BASTI-BACAK... ARTIK YA-KALANDIN!
EEEEEE!
SİZ KIRK FIRIN EKMEK YİYİN DE ONDAN SONRA BENİ YAKALAYIN.
HİÇ KİMSE BENİ YAKALAYAMAZ!
BANG!
BANG!
BANG!
ON DÖRT YILDIR SENİ YAKA-LAMAYA ÇALIŞIYORUM.. ARTIK USANDIM...
BANG!
BANG!
SERSEM PANTER YOLUMDAN ÇEKİL. SENE!..
KENDİME DAHA SAKİN BİR YER ARASAM ÇOK İYİ OLACAK...
ERKEKLİĞİN ONDA DOKUZU KAÇMAK-MIŞ..
YOLUMDAN ÇEKİL DİYORUM..
BUNDAN DAHA HIZLI KOŞAMAM..
AYY! AMAN! OFF!
ÇATIR!
ÇOK ÖZÜR DİLERİM BAYIM. UMARIM BİR YERİNİZ KIRILMADI?
HAYIR. YALNIZ YA-KALANMA-MA REKO-RUM KIRILDI.
2

BASTI BACAK'I YAKALADIĞINIZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ. BİR KAHRAMANSINIZ.
KAHRAMAN MI?
BANA ÖDÜL VERSENİZ DAHA İYİ OLUR!

BÖYLECE...
GAZETE
PEMBE KAHRAMAN!
Ünlü banka soygunu şüphelisi Bacak yakalandı.

KAHRAMAN OLDUM AMA BANA ÖDÜL FALAN VERMEDİLER. SANIRIM UCUZ KAHRAMANLIK DEDİKLERİ BU OLSA GEREK.

İMDAT! KİMSE YOK MU? KEDİM TEHLİKEDE!
ARTIK KAHRAMAN OLDUĞUMA GÖRE KADININ YARDIMINA KOŞMALIYIM.

SIKI DUR KEDİCİK!
BEN GELİYORUM... IN-IN-IN-IIIN!

GÜVENLİ KOLLARIMA ATIL KEDİCİK. GEL PİSİ-PİSİ...
MİYAV!

AYY.. DURUP DURURKEN TELİ NİYE SALLADIN?
MİYAV!
ZIP!
3

VIIZ!
AÇILIN, UZAY LABORATUARI DÜNYAYA DÜŞÜYOR!

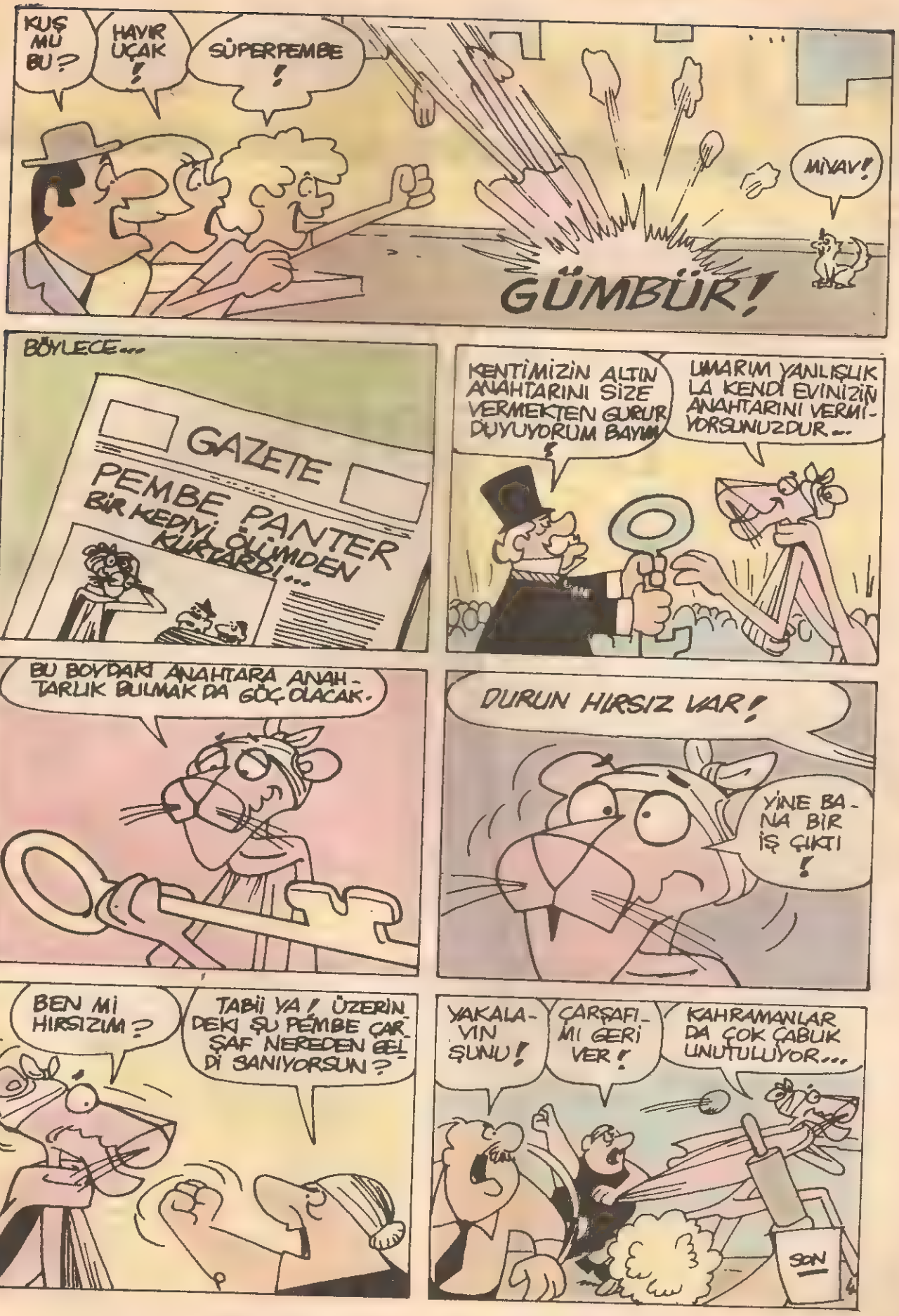
KUŞ MU BU?
HAYIR UÇAK!
SÜPERPEMBE!
MIYAV!
GÜMBÜR!
BÖYLECE...
GAZETE
PEMBE PANTER BİR KEDİYİ ÖLÜMDEN KURTARDI...
KENTİMİZİN ALTIN ANAHTARINI SİZE VERMEKTEN GURUR DUYUYORUM BAYIM
UMARIM YANLIŞLIKLA KENDİ EVİNİZİN ANAHTARINI VERMİYORSUNUZDUR...
BU BOYDAKİ ANAHTARA ANAHTARLIK BULMAK DA GÖÇ OLACAK.
DURUN HIRSIZ VAR!
YİNE BANA BİR İŞ ÇIKTI!
BEN Mİ HIRSIZIM?
TABİİ YA! ÜZERİNDEKİ ŞU PEMBE ÇARŞAF NEREDEN GELDİ SANIYORSUN?
YAKALAYIN ŞUNU!
ÇARŞAFIMI GERİ VER!
KAHRAMANLAR DA ÇOK ÇABUK UNUTULUYOR...
SON

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GÖSCİNNY Türkçesi: VİVEY KANLIYİL Resimler: SEMPÉ

Sonra, tatilin son günü, güneş geri döndü. Bütün arkadaşlarla vedalaşmak, eşyaları toplamak ve yeniden trene binmek gerekti. Güzel Sahil otelinin patronu, Pıtırcık'ın babasına yolculuk için bir kap türlü yemeği önerdiyse de, Pıtıkcık'ın babası bu öneriyi kesinlikle reddetti.

EVE DÖNDÜK

BEN eve döndüğümüz için çok memnunum ama tatildeki arkadaşlarım burada değil, buradaki arkadaşlarım da tatilde, ben tek başımayım, bu büyük bir haksızlık aslında, bu nedenle de ağlamaya koyuldum.

— Aaa lütfen! Yarın işbaşı yapıyorum, biraz dinlenmek niyetindeyim bugün. Çok rica ederim başımı ağrıtma, dedi babam.

— Çocuğa karşı biraz daha anlayışlı olsana. Tatil dönüşü ne kadar sinirli olduklarını bilirsin, dedi annem, sonra beni öptü, sonra yüzünü temizledi, sonra burnumu sildi ve uslu uslu eğlenmemi söyledi. Ben, peki ama yapacak şey bulamadığımı söyledim.

— Neden bir fasulye tanesini filizlendir miyorsun? diye sordu annem. Bunun çok zevkli bir iş olduğunu, bir fasulye alıp ıslak bir pamuğun arasına koyunca sonradan bir sap ve yapraklar çıktığını bunun çok eğlenceli olduğunu ve babamın bana nasıl yapıldığını göstereceğini söyledi. Sonra annem odamı toplamaya gitti.

Salonun kanapesi üstünde yatan babam, derin derin içini çekti ve pamuğu getirmemi söyledi. Banyoya gittim, çok fazla şey devirmedim, yere düşen pudra nasıl olsa biraz suyla, kolayca temizlenir, salona döndüm:

— İşte pamuk, babacığım, dedim.

— Peki, şimdi git mutfaktan bir fasulye tanesi getir, dedi babam.

Mutfakta fasulye bulamadım. Pasta da. Çünkü annem, gitmeden önce herşeyi atmıştı, dolaptaki peynir dışında. Tatil dönüşü de o peynir yüzünden mutfağın penceresini açmak gerekmişti.

Salona dönünce babama fasulye bulamadığımı söyledim.

— Peki, boşver, ne yapalım, dedi, yeniden gazetesine daldı, ben de ağlayıp zırladım:

— Bir fasulye tanesi filizlendirmek istiyorum! Bir fasulye tanesi filizlendirmek istiyorum!

— Pıtırcık, şimdi dayak yiyeceksin! dedi babam.

E valla, bu da harika! Bir fasulye tanesi filizlendirmemi istiyorlar, sonra fasulye yok diye beni cezalandıracaklar, iyi be! İşte o zaman gerçekten ağlamaya başladım, annem koştu, olanları öğrenince:

— Köşedeki bakkala git, sana bir fasulye tanesi versinler, dedi.

— Hah! Dönmek için de sakın acele etme, dedi babam.

Ben köşedeki bakkala gittim. Çok tatlı bir adamdır kendisi, çünkü bazen bana bisküvit verir. Ama bu kez hiç bir şey vermedi, çünkü dükkân kapalıydı, tatil yüzünden olduğunu anlatan bir de kâğıt yapıştırmıştı.

Koşarak eve geldim, babam hâlâ kanapenin üstün-

deydi, ama artık okumuyordu; gazeteyle yüzünü örtmüştü.

— Bakkal kapalı, benim yine fasulyem yok! diye bağırdım. Babam hemen doğruldu.

— Hı? Ne? Ne oluyor? diye sordu, her şeyi baştan anlatmak zorunda kaldım. Babam eliyle yüzünü sildi, derin derin içini çekti ve elinden hiç bir şey gelemeyeceğini söyledi.

— Ben pamuğumun içinde ne filizlendireceğim peki? diye sordum.

— Pıtırcık! Yetti artık! Git odanda oyna! diye bağırdı babam.

Ben ağlayarak odama gittim, annem orada etrafı topluyordu.

— Ah Pıtırcık, buraya girme. Git salonda oyna. Neden sana söylediğim gibi bir fasulye tanesi filizlendir miyorsun ? dedi annem.

Salonda babam daha bağırmaya yeltenmeden, beni annemin yolladığını ve eğer ağladığımı duyarsa çok bozulacağını söyledim.

— Peki ama uslu dur, dedi babam.

— İyi de, filizlendireceğim fasulyeyi nereden bulacağım? diye sordum.

— Git mutfaktan mercimek getir. Fasulyenin yerini tutar, dedi babam.

Bol bol mercimek vardı mutfakta, ben de çok memnun oldum. Sonra babam pamuğu nasıl ıslatmak gerektiğini ve mercimeklerin nasıl yerleştirileceğini gösterdi.

— Şimdi bunları küçük bir tabağa koy, sonra da pencerenin kenarına yerleştir, bir süre sonra sap ile yapraklar çıkacak, dedi babam.

Sonra yeniden yattı.

Ben babamın dediği gibi yaptım, sonra bekledim. Ama hiç sap filan çıkmadı, nerede bir yanlışlık yaptığımızı kendi kendime sordum. Bir yanıt bulamadığım için babamın yanına gittim.

— Ne oldu yine? diye bağırdı babam.

— Mercimeklerden sap çıkmıyor, dedim.

— Sana bir güzel dayak atayım mı? diye bağırdı babam, ben evi terkedeceğimi, çok mutsuz olduğumu, beni bir daha hiç görmeyeceklerini ve çok özleyeceklerini, o mercimek hikayesinin palavra olduğunu söyledim, annem koşarak salona girdi.

— Çocuğa karşı biraz daha anlayışlı olamaz mısın? diye sordu annem babama. Ben evi topluyorum, onunla da ilgilenemem herhalde, değil mi.....

— Bir adamın evinde biraz rahat etmeye hakkı var galiba, değil mi? diye yanıtladı babam.

— Zavallı annem haklıymış! dedi annem.

— Lütfen, hiç de zavallı olmayan anneni bu işe karıştırma! diye bağırdı babam.

— Hah. İyi! Şimdi de anneme hakaret et! dedi annem.

— Ben mi annene hakaret ediyorum? diye bağırdı babam. Annem ağlamaya, babam salonda bağırarak volta atmaya başladı, ben, mercimeklerimi hemen filizlendirmezlerse intihar edeceğimi söyledim. Annem de beni dövdü.

E yani bu anne babalar yok mu, tatil dönüşü bütünüyle çekilmez oluyorlar!

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

YAŞASIIIN! BİSİKLETİM GELDİ.

ŞİMDİ herşeyi unuttum. Geçenlerde babamın yüzüme vurduğu tokatı bile. Ben içeriye kaçıp ağlarken, "Vurma şu çocuğun yüzüne," demişti annem. "Büyüdü artık. Dayakla terbiye mi olur?" Alçak sesle tartışmışlardı. Benden gizli bir şey konuştukları zaman hep böyle yaparlar. Ben de sesimi yükseltmiştim. Babam, "Bak," demişti. "Yüz buldu senden". Suçum büyüktü. Pencereden tükürmüştüm. Biraz sonra kapımız çalındı. Açtım. Karşımda yaşlı bir teyze duruyordu. "Bana anneni çağır bakayım," dedi. "Seni terbiyesiz! Başıma tükürürsün ha?"

Babam gecikti. Pencerenin önünden ayrılamıyorum. Bisiklet yüzünden gecikmiş olmalı. Zam gelmiş bisikletlere. "Çok pahalı," diyordu. "Parasını peşin de versen, piyasada bulunmuyor". Neler öğrendim. Döviz yokluğundan ham madde gelmiyormuş. Ham madde gelmeyince de üretim yapılamıyormuş. Hep beni bulur böyle terslikler.

Gözlerime inanamıyorum! İşte babam! Bisikletimi almış geliyoooor! Üstüne kağıt kaplamışlar. Tekerleklerinden başka bir yerini göremiyorum ki. Sokaktaki arkadaşlar topu bıraktılar. Hepsi babamın başına toplandılar. Kapıya koştum. Merdivenleri deli gibi indim. Sokağa çıktığım zaman çocuklar babamı soru yağmuruna tutmuşlardı.

— Amca bu kimin?

— Kaça aldın amca bu bisikleti?

— Kirpiye mi aldın amca bu bisikleti?

— Amca ne marka?

Babamla göz göze geldik. Alnında terler birikmişti. Birbirimize öyle içten bakıp güldük ki.. Hiç unutmuyorum. Koşup boynuna sarıldım. "Yardım et de yukarıya çıkaralım," dedi. Çocuklar kolumdan, yakamdan çekip duruyorlardı:

— Hadi gene Kirpiiii yaşadıiın!

— İyisiiiiiin!.. İyisiiiiiiin!

— Baban sınıfını geçtin diye mi aldı?

— Bana da alacaklaaar.. Hem de daha büyüğünden..

Güçlükle kapıya yürüdük. Yardım olsun diye arkadaşlarım da tutuyordu bisikletimi ama, kargaşadan olduğumuz yerde dönüyorduk. "Bırakın çocuklar," dedi babam. "Kapıdan geçemiyoruz," Salih omuzumu dürttü. "Bi binsene şuna," Annem merdivenin başında bizi bekliyormuş. "Olmaz şimdi," dedi. "Gösteriş yapar gibi. Yarın binersin". Babamla soluk, soluğa yukarıya çıkardık bisikletimi.

MEHMET'İN ÇEVRE DOSYASI

ATİLA ALPÖGE ■ DEVRİM ALPÖGE

HAVAMIZ

HAVA, yaşam için en gerekli varlıklardan biri. Ama onu tozlarla, gazlarla durmadan kirletiyoruz. Hava kirliliği sınır tanımıyor. Bir kaç yıl önce İsveç'in kuzeyinde, fabrikaların olmadığı çok temiz bir bölgede oturanlar havalarının kirlenmeye başladığını farkettiler. Araştırıldı ve anlaşıldı ki, İngiltere'de oluşan gazlar rüzgarın etkisiyle buraya kadar taşınıyor ve buranın havasını zehirliyor. Atlasınızda İngiltere ile İsveç'in konumlarına bakarsanız gazların ne kadar uzak yerleri bile etkileyebileceğini görürsünüz.

Kendi yaşadığınız çevrede hava acaba kirli mi? Yoksa temiz mi? Bunu anlamanın kolay yolu var: yosunları incelemek...

Çok eski taş duvarların kuytu köşelerinde, geniş gövdeli ağaçların kuzeye bakan ve toprağa yakın kesimlerinde yosunlar oluşur; bunlar sarımsı ya da yeşilimsi olurlar. Bazılarını kolayca görebilirsiniz; bazılarını görmek için ise gövdeyi çok yakından incelemek gerekir.

İşte bu yosunlar hava kirliliğine çok duyarlıdırlar. Kirlilik olan yerde yaşayamazlar. Çevrenizdeki ağaçları dikkatle inceleyin. Bakalım gövdelerde yosun bulabilecek misiniz? Büyüklerinizle işbirliği yapın. Kentinizin diğer bölgelerini dolaşıp ağaçlarda yosun arayın. Böylece kentin neresi temiz, neresi kirli anlıyabilirsiniz. Bulgunuzu kentinizin haritası üstünde gösterebilirsiniz. Bu harita kentinizin hava kirliliği haritası olur. İlginç değil mi?

Saç parçası, yün iplik, pamuk ipliği, çiçek tozu, yaprak parçası, kum tanesi, deri parçası, duman isi.

Yukarıdaki maddelerden hangileri havada bulunur?

Cevap — Hepsi. Havadaki tozların içinde neler yok ki!

Havadaki gazlar

Kükürtlü gazlar — odun, mazot, kömürün yanmasından çıkarlar. Yağmur suyuna karıştıkları zaman binaların yüzünü aşındırırlar. Toprağa karıştıkları zaman ise bitkilerin üremesini önlerler.

Karbonlu gazlar — Yanan maddelerin iyi yanmamasından oluşurlar. Havadaki oranı artınca havanın sıcaklığı artar. Uzmanlar, bu gazlar artar ve hava durmadan ısınırsa iklimin değişeceğinden ve kutuplardaki buzulların eriyeceğinden korkuyorlar. Buzullar erirse deniz 70 metre yükselir ve dünyayı su basabilir.

Zehirli gazlar — Fabrikalardan, otomobillerden çıkarlar. Sağlığa zararlıdırlar.

Bunlar havadaki gazlardan yalnızca bazıları.

Tokyo'dan bir uyarı

Dikkat! Burası Tokyo Kirlenme Kontrol Merkezi. Halkımızı uyarıyoruz. Hava kirlenme oranı şu anda tehlikeli düzeye erişti. Dikkat! Okullarda öğrencileri bahçelerden çekip sınıflara kapatın. Pencereleri sıkıca örtün. Sokağa çıkmaktan kaçının. Otomobil kullanımına ara verin. Boğazınızın yandığını hissederseniz, derhal gargara yapın.

Yukarıdakine benzer uyarıları Tokyo radyo ve televizyonlarından duymak mümkün. Tokyo dünyanın en kirli kentlerinden biri. Kirliliğinin arttığı günlerde halkı uyarıyorlar. Bizim kentlerimiz bu kadar kirli değil. Şimdilik! Ama dikkatli olmazsak ileride Tokyo'ya benziyebiliriz.

Yuttuğumuz toz

Kentlerimizdeki hava çok tozlu. Toz evlerimizin içine kadar giriyor. Bu tozu nefes aldığımız zaman ciğerlerimize çekiyoruz. Acaba 60 yıl kadar yaşayan bir kişi yaşamı boyunca ne kadar toz yutar? Bu zor sorunun cevabını biz verelim. Tam 400 kilo!

Yapraklar ve hava

Çevrenizdeki ağaçların yapraklarına dikkat edin. Baharda parlak, canlı ve yemyeşildirler.. Daha sonra solgunlaşırlar. Eski güzel yeşillik bozulur; ölü bir renk çıkar ortaya.

Nedeni havadaki tozlar ve gazlar. Bunlar yaprakların üstüne bulaşır; onları örter. Yaprağın yeterince ışık ve hava almasını önler. Hatta durdurur. Yaprak ve ağaç yeterince beslenemez. Büyüme yavaşlar. Hava kirliliği bitkileri işte böyle etkiler.

Otomobil, oksijen ve hava

Kentlerde hava kirliliğinin yarısı otomobillerden geliyor. Egzoslardan çıkan gazlar çok zararlı. Yoğun trafiğin olduğu caddelerde binalar yan yana dizilmişse bu gazlar de kolay kolay dağılamıyor. O zaman hava iyice zehirleniyor.

Tokyo'da böyle durumlarda sık sık karşılaşıldığı için taze hava makinası yapmışlar. İsteyen gidip onlardan ciğerlerine temiz hava çekiyor. Özellikle trafik polisleri ile şöförler bu makinaları çok kullanıyorlar.

Otomobiller havayı kirletiyorlar ama bir de oksijen tüketiyorlar. Benzini yakabilmek için otomobilin motoru havadaki oksijeni bol bol kullanıyor. Örneğin İstanbul'dan Ankara'ya giden bir otomobil yol boyunca, sürücüsünün bir yıl içinde nefes alarak tüketeceği oksijen kadar tüketim yapıyor.

Otomobiller elektrikle çalışsaydı oksijen tükenir miydi? Hava kirlenir miydi? Ne dersiniz?

ERZURUM KONGRESİ

ERZURUM Kongresi 23 Temmuz 1919 günü Erzurum'da bir okul salonunda açıldı. Daha önce Mustafa Kemal Paşa ve arkadaşları, Amasya'da toplanarak bir genelge yayınlamışlardı. Bu genelge kararlarından biri, 10 Temmuzda Erzurum'da doğu illerinden seçilecek temsilcilerle bir kongre yapılmasını öngörüyordu.

19 Mayısta Samsun'a ayak bastıktan sonra ulusal direnişi örgütlemeyi amaçlayan Mustafa Kemal Paşa, İstanbul'daki hükümetin kuşkusunu çekmişti. Amasya Genelgesi yayınlanınca hükümet onun görevli gittiği bölgeden İstanbul'a geri dönmesini istedi. Bunu kabul etmeyen Mustafa Kemal, 8 Temmuzda ordudan ayrıldı. Erzurum'a geldiği vakit, artık asker değildi. Savaşımını herhangi bir yurttaş olarak sürdürecekti. Bu durumu bir bildiri ile bütün yurda duyurdu.

Erzurum'da kongrenin daha önce kararlaştırılan günde toplanamayışı bu gergin günlerin yaşanmasındandı. Ayrıca Mustafa Kemal, Erzurum'a geldiğinde kongre hazırlıklarını yeterli bulmamıştı. Yurdun ve ulusun kurtuluşunu hazırlayacak önemli kararlar alınmasını ve kongrenin yurt çapında olay yaratmasını istiyordu.

23 Temmuzda toplanan kongreye, 23'ü Erzurum'dan, geri yanı Bitlis, Sivas, Trabzon ve Van'dan, toplam 54 temsilci katıldı. Bunlar eski milletvekili, eski yönetici, emekli asker, öğretmen, din adamı gibi kimselerdi. Kongre başkanlığına çoğunluğun oyuyla seçilen Mustafa Kemal, bir açış konuşması yaptı. Bu konuşmada, daha çok, dünyanın çeşitli ülkelerinde yapılan bağımsızlık savaşımlarına değindi. Mısır'da, Hindistan'da, Afganistan'da, Suriye ve Irak'ta İngilizlere karşı yürütülen savaşımlar sonucu elde edilen başarılardan örnekler verdi.

İstanbul hükümeti, bu arada, kongrenin toplanacağını haber almış, aynı gün başbakanlık bir bildiri yayınlayarak kongrenin anayasaya aykırı toplandığını, ülkenin çıkarlarına ters düştüğü için yöneticilerce önlenmesi gerektiğini bildirdi. Kongrenin ikinci gününde bu bildiriye yanıt hazırlandı. Anayasaya aykırı hareket edenin hükümet olduğu, millet meclisini bir an önce toplantıya çağırması gerektiği padişaha, başbakana, belediye başkanlarına, derneklere, yönetici ve yüksek komutanlara telgraflarla duyuruldu.

Hükümetin aldığı tüm önlemlere karşın kongre çalışmaları sürdü. 30 Temmuzda hükümet, en son çareye başvurarak, Mustafa Kemal'in tutuklanmasını Erzurum'daki 15 Kolordu Komutanı Kâzım Karabekir Paşaya bildirdi. Komutan, Mustafa Kemal'in ülke çıkarlarına aykırı değil, ulusun mutluluk ve esenliği ile ilgilenen her yurtsever gibi davrandığını bildirerek buyruğa uymadı.

7 Ağustos gününe dek süren kongre yine Mustafa Kemal'in kısa bir konuşmasıyla kapandı. Bir temsilciler kurulu seçildi ve alınan kararlar bir bildiriyle yayınlandı. Kurtuluş Savaşı'nın başlamasına doğru önemli bir adım olan kongre kararlarının belli başlıları şunlardı:

Yakın ve kanlı tehlikeler karşısında olan Doğu Anadolu illeri, kendilerini korumaya kararlıdır.

Bu bölgedeki iller hiçbir nedenle birbirinden ve ülke bütünlüğünden ayrılamaz.

Atatürk

Ülke bütünlüğünün ve ulusal bağımsızlığın korunması için ulusal güçleri toplamak ve ulusun istencini egemen kılmak temeldir.

Her türlü işgal ve karışmaya birlik olarak karşı koyma ve direnme kabul edilmiştir.

Hükümetin meclisi vakit geçirmeden toplaması ve ülkenin geleceğini ilgilendiren tüm kararları meclisin denetlemesi zorunludur.

Kongre bir "Temsilciler Kurulu" seçmiştir. Köylerden illere kadar tüm ulusal örgütler birleştirilecektir.

TAKVİM

23 Temmuz 1908
İkinci Meşrutiyet dönemi başladı. Sultan II. Abdülhamit, yeniden millet meclisinin açılmasını sağlayacak seçimlerin yapılmasını kabul ederek anayasayı yürürlüğe koydu.

23 Temmuz 1967
Tanınmış ozan Ahmet Kutsi Tecer öldü.

24 Temmuz 1908
Gazetelere uygulanan sansür kaldırıldı. Sonradan bugün Gazeteciler Bayramı olarak kabul edildi.

24 Temmuz 1923
Kurtuluş Savaşı'nın kazanılmasından sonra Lozan Antlaşması imzalandı.

24 Temmuz 1963
Ülkemizde 274 sayılı Sendikalar Yasası ile 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Yasası yürürlüğe girdi.

25 Temmuz 1920
Edirne'yi düşmanlar işgal etti.

27 Temmuz 1741
İtalyan bestecisi Vivaldi öldü.

28 Temmuz 1402
Timur ile Yıldırım Beyazıt arasında Ankara Alan Savaşı başladı.

28 Temmuz 1750
Ünlü Alman bestecisi J.S. Bach öldü.

28 Temmuz 1916
Ünlü bestecilerimizden Tanburi Cemil bey öldü.

PÜSKÜL İLE ÇİLLİ

SİNEMA TV

Peter Falk son çevirdiği filmde bir gangsteri canlandırıyor

COLUMBO MİLYONER OLDU

PEŞ peşe çevirdiği, "Columbo" filmleriyle yıldızı parlayan Peter Falk geçtiğimiz aylarda yeni bir filme başladı. William Friedkin'in yönetmenliğini yaptığı filmde yıldız, altın kalpli bir gangsteri canlandırıyor.

Peter Falk'u yakından tanıyanlar, "Columbo" adlı diziden sonra, bu filmde de kendine özgü giysilerle kamera karşısına çıkan Falk'u, "O zaten böyle giyinmeyi çok sever. Kendine biraz daha dikkat etmezse, hiç bir zaman pasaklılıktan kurtulamayacak," diye suçluyorlar.

Öte yandan, "Şeytan" adlı filmin yönetmenliğini de yapan William Friedkin de, filmden çok umutlu olduğunu, piyasaya çıktıktan kısa bir süre sonra gişe rekorları kıracağından kuşkusu olmadığını söylüyor.

"Yusuf ile Kenan" adlı filmden iki sahne... (yanda)

80 oyuncusu da çocuk olan bir film çevrildi...

YUSUF İLE KENAN

FİLM yönetmeni Ömer Kavur, Dünya Çocuk Yılı nedeniyle yalnızca çocukların oynadığı bir film çevirdi. "Yusuf ile Kenan" adlı filmde 80 çocuktan başka hiç bir ünlü oyuncu bulunmuyor.

Filmde, köyde babaları kan davasında öldürülen iki çocuğun İstanbul'a gelişleri ve burada başlarından geçen ilginç olaylar anlatılıyor. "Yusuf ile Kenan" adlı bu filmin görüntü yönetmenliğini Güneş Karabuda yaptı.

SK MAYALAR

DAHA SONRA KRAL [illegible] DA...

EĞER BİZE BARIŞI GETİRMEK İÇİN GELDİYSENİZ HOŞ GELDİNİZ!

BU [illegible] BİZİM BA[illegible]IRIMIZ DAN DAHA DA SEKİT..

BÖYLE GİYSİLERİ OLDUĞUNDAN KAVGADA HİÇ YENİLMEZLER.

GİYSİLERİ NE KADAR DA GARİP!

SİZLERE BU ARMAĞANLARI SUNMAKLA, İYİ NİYETİMİZİ KANITLAMAK İSTİYORUZ...

SAVAŞLAR YÜZÜNDEN İMPARATORLUĞUMUZ BÖLÜNDÜ. ONLARI YÖNETECEK BİR GÜÇ YOK!

BÜYÜK İMPARATORLUĞUMUZ DAĞILDI... ARTIK BİZE SALDIRACAK VE BİZİ SOYACAK BARBAR KABİLELERE KARŞI KORUNMA GÜCÜMÜZ YOK..

BİR KAÇ GÜN SONRA FRANCISCO HERNANDEZ DE CORDOBA VE ADAMLARI MANİ KENTİNDEN AYRILIYORDU...

HOŞÇA KALIN!

İSPANYOLLAR KENDİLERİNİ BU ÜLKEYE GETİREN ÜÇ KALYONLA BİRLİKTE DENİZE AÇILDILAR.. ROTA CHAPOTON'DU. ARTIK BUNDAN SONRA HER ŞEY DEĞİŞECEKTİ...
YE-KE-FOR!

CHAPOTON BATI KIYISINDA BİR KENTTİ... İSPANYOLLAR BURADA UMDUKLARI GİBİ KARŞILANMADILAR...
GELİŞİMİZİ PEK HOŞ KARŞILAMADILAR!

KRAL MOCHOCOBOC İLE TANIŞTIRILDILAR...
EĞER BENDEN SU İSTİYORSANIZ, GELİP SAVAŞÇILARIMLA ÇARPIŞMANIZ GEREK. SUYU ONDAN SONRA ALIRSINIZ!

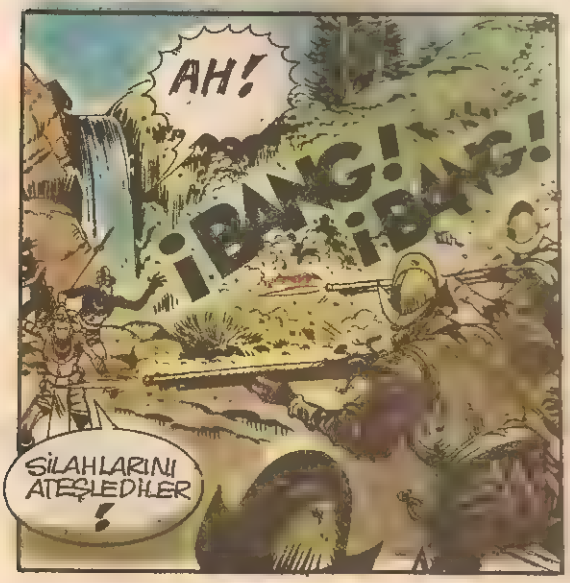
AH!
¡BANG! ¡BANG!
SİLAHLARINI ATEŞLEDİLER!

AMA VERDİKLERİ KAYIPLARA KARŞIN MAYALAR BÜYÜK BİR DİRENÇ GÖSTERİYORLARDI...
DİKKAT EDİN BURADAN DA GELİYORLAR!
AH!
AH!
42

BÜTÜN ÇARPIŞMALAR YÜZ YÜZE OLUYORDU.. İKİ ORDU DA BÜYÜK KAYIP_LAR VERİYORDU...
AMA BİR YANDAN DA YE_Nİ MAYA ASKERLERİ GELİYORDU...
GERİ ÇEKİLELİM. ARTIK BU YENİ GE_LENLERLE ÇARPI_ŞAMAYACAĞIZ!
ARTIK DAYANAMIYO_RUM!
İİ AHH!!
43

İSPANYOLLAR BİR ÇOK MAYA ASKERİNİ ÖLDÜRMEYİ BAŞARDILAR. AMA BU ARADA KENDİ ORDULARINDAN DA YİRMİ KİŞİ ÖLDÜ...
SAVAŞ İLERLEDİKÇE İSPANYOLLAR AÇLIKLA, ORMANIN TEHLİKELERİYLE SAVAŞTILAR. BİRÇOĞU DA AMACINA ULAŞAMADAN ÖLDÜ...
ÇOK SONRA...
KURTULDUK GEMİLERİMİZ GELDİ!
EN İYİ ADAMLARIMIZ ÖLDÜ. AMA ONLARIN KANI YERDE KALMAYACAK.. EĞER BURAYI ELE GEÇİRMEK İSTİYORSAK, ONLAR GİBİ BİR SÜRÜ ADAM DAHA GETİRELİM..
ESKİ VE GARİP BİR UYGARLIĞIN HAZİNELERİNİ YANIMIZDA GÖTÜRÜYORUZ. ÖTEKİLER BUNLARDAN ETKİLENİP ONLARIN GİZLERİNİ ÇÖZECEKLERDİR.
VE ÜÇ GEMİ İSPANYA'YA DOĞRU YELKEN AÇTI...

İKİ YIL İÇİNDE, 1519'DA HERNAN CORTEZ GEMİLERİYLE BİRLİKTE COZUMEL ADASINA GELDİ... ÇOK İYİ KARŞILANDI...

MAYALAR

YAKUTAN YARIMADASI

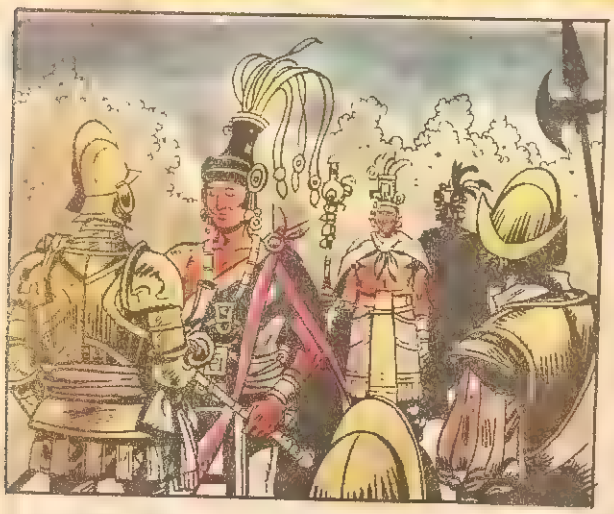

JUAN DA GRİJALBA'NIN YÖNETİMİNDE GERÇEKLEŞTİRİLEN [illegible] SEFERDE İTZA'LARIN TUTSAK ETTİĞİ İSPANYOLLARIN SERBEST KALMASINI SAĞLADILAR

ARTIK GİDİYORUZ!

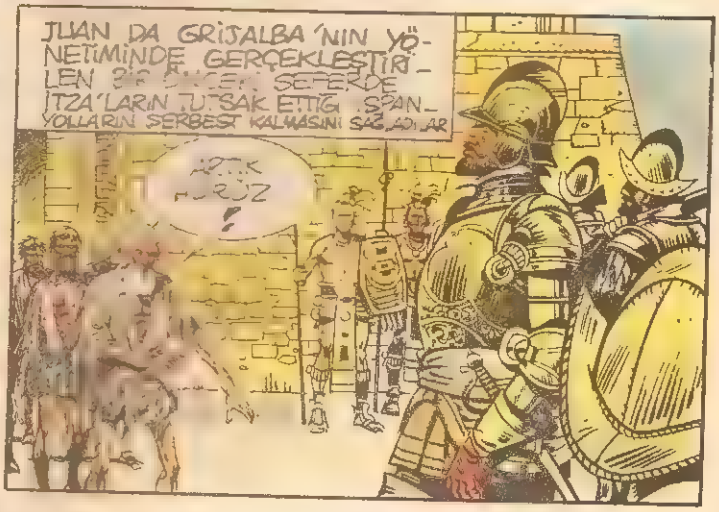

DAHA SONRA İTZA'LAR KENDİ PUTLARINI KIRARAK, HRİSTİYANLIĞI BENİMSEDİLER...

PUTLARINI KIRIN. GERÇEK TANRI BUDUR..

1527 YILINDA KAPTAN FRANCISCO DE MONTEJO YUKATAN BÖLGESİNİ ELE GEÇİRDİ...

45

AMA BİR ÇOK [illegible] ONLARI BEKLİYORDU ...

SONUNDA BU BÖLGENİN KUZEYİNİ DE ELE GEÇİRDİK.. ARTIK MAYALAR BİZİM KANUNLARIMIZLA YÖNETİLECEKLER!

YUCATAN YARIMADASINDAN YENİ İSPANYA (MEKSİKA)'YA KADAR OLAN BÖLGE 1548 YILINDA ELE GEÇİRİLDİ...

MARTİN DE URSUA'DA HÂLÂ BAĞIMSIZLIKLARINI KORUYAN PETEN KENTİ İTZA'LARINI 1697 YILINDA İSPANYOL BOYUNDURUĞU ALTINA ALDI...

İSPANYOLLARIN BURADAN, GELİP GEÇMESİNE KARŞIN HER YER AYNI KALDI... 1566 YILINA DAYANAN, 1863 ELYAMALARI MAYALAR'A IŞIK TUTTU.. DAHA SONRA DA YAPILAN ARAŞTIRMALAR, BİZLERE MAYA UYGARLIĞI HAKKINDA BİLGİLER VERMİŞTİR .. AMA YİNE DE BU GİZEMLİ İNSANLAR VE GİZEMLİ UYGARLIKLARI KONUSUNDA BİLİNMEYEN BİR ÇOK ŞEY VARDIR...

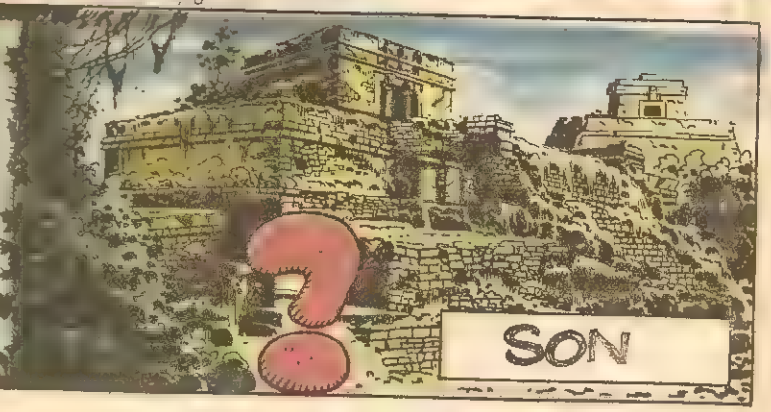

SON

Bilmece Bulmaca

Yanıtlar 64. sayfada

7 BENZER

Yukarıdaki iki resim arasında yedi benzerlik var... Bu yedi benzeri bakalım ne kadar sürede bulacaksınız?

GARİPLİKLER: Ressamımız bu resmi çizerken çok dalgınmış. Bazı hatalar yapmış. Biz onları hemen bulduk. Acaba siz de bulabilir misiniz?

8 FARK

Aşağıda iki resim görüyorsunuz. İlk bakışta ikisi de birbirinin aynı, öyle değil mi? Ama dikkatle bakarsanız arada tam sekiz fark bulacaksınız. Resimler bizden, bulması sizden.

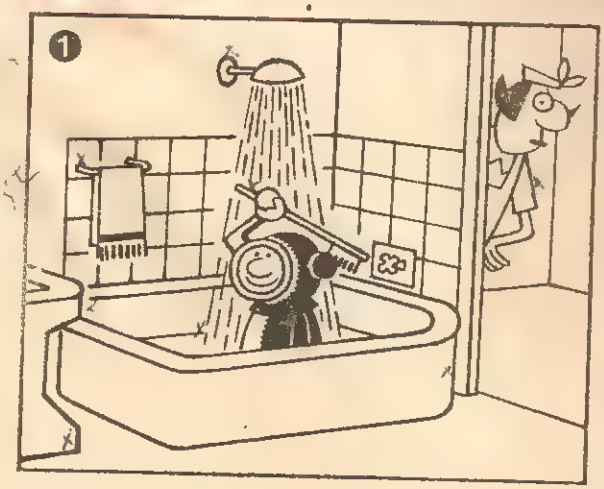

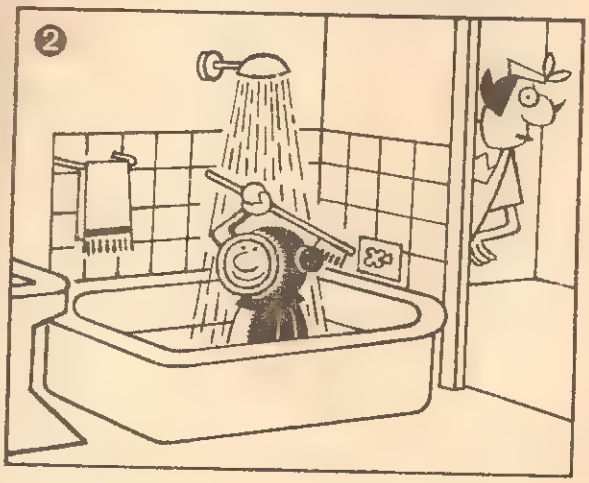

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	D	İ	L	E	N	M	E	K
2	A	N	A	N	E	■	T	R
3	Ğ	■	Z	İ	■	A	N	A
4	I	L	I	K	■	N	A	L
5	T	A	M	■	A	K	■	■
6	M	■	L	A	H	A	N	A
7	A	N	I	■	I	R	A	K
8	K	E	K	■	R	A	K	A

SOLDAN SAĞA: (1) Acıma duygusu uyandırarak bir şey istemek. (2) Gelenek — Uluslararası trafikte Türkiye'yi simgeleyen harfler. (3) (tersi) Belirti — Çocuk sahibi dişi. (4) Sıcakla soğuk arası — Bazı hayvanların tırnaklarına çakılan demir parçası. (5) Bütün — Beyaz. (6) Bir kış sebzesi. (7) Hatıra — Komşu bir ülke. (8) Bir tür pasta — (tersi) Gelir getiren taşınmaz mal.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: (1) Paylaştırmak. (2) Mağara — Bir nota — Bir soru. (3) Çocukların ya da hastaların bazı gereksinimlerini karşılamak için odalarına konulan kap. (4) Kedi, köpek yavrusu. (5) (tersi) Genişlik — Bazı hayvanları barındırmaya yarayan kapalı yer. (6) Başkentimiz. (7) İtalya'da bir yanardağ — (tersi) Damarlarımızda dolaşan sıvı. (8) Krallığı yöneten kişi — Tarihte bir devlet.

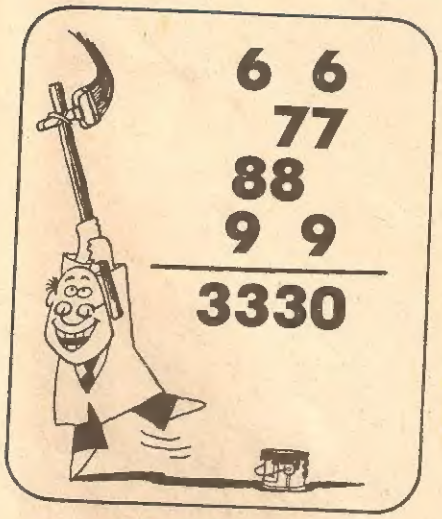

RAKAMLAR

Ressamımız yukarıdaki işlemi yaparken bazı sayıları kapamış. Acaba alttaki sonucu elde etmek için, yukarıdaki boşluklara hangi sayıları eklememiz gerektiğini bulabilir misiniz?

POLİS DOSYASI

Komiser adamın yalan söylediğini acaba nereden anladı?

COĞRAFYASEVERLER İÇİN

Aşağıda altı ülkenin adı, her adda harflerin yer değiştirilmesiyle yazılmıştır. Acaba bu ülkelerin gerçek adlarını bulabilir misiniz?

(1) UMETAGALA
(2) ARAGUKANİ
(3) NALAYNİFİD
(4) RACASİMNAT
(5) VALOSYAGUY
(6) MABİZA

MEKTUP ARKADAŞI

Türkiye'nin her yöresinden yeni arkadaşlar edinmek ister misiniz? Bize adınızı, adresinizi, nelerle ilgilendiğinizi kısaca yazın. Bu köşede yayımlayalım...

- MİNE OKUR: Yaşım 11. Kart ve pul biriktiririm. Yüzmeyi çok severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum.
  Adres: Göztepe İstasyon Cad. No: 28 Okur Ap. K.3 Kadıköy – İSTANBUL
- SEMİH KAYIKÇI: Yaşım 12. Boş zamanlarımda futbol oynar, sinema ve tiyatroya giderim. Yazışacağım.
  Adres: Üsküdar Cad. No: 214 Şile – İSTANBUL
- TÜLİN DALCI: Yaşım 13. Fotoğraf çekmeyi, kitap okumayı, müzik dinlemeyi çok severim dergi okurlarıyla yazışmak istiyorum.
  Adres: Muradiye Çarşısı II. Murat Cad. No: 2 BURSA
- ÜMİT ERTUĞRUL ÜNVER: Yaşım 14. Voleybol ve futbol oynamayı sever, atletizm yaparım. Yurdumuzun çeşitli yörelerinden arkadaşlarla yazışmak istiyorum.
  Adres: Akbaba Cad. Muhabbetkuşu Sok. No:6 Kanarya – İSTANBUL
- NURGÜL KONNOLU: Yaşım 14. Spor yapmayı çok severim kart ve kağıt mendil biriktiririm. Dergi okurlarıyla yazışmak istiyorum.
  Adres: Şehit Osman Hasan Sok. No: 77 Geçitkale – Magosa – KIBRIS
- NAMIK TOHUMCU: Yaşım: 15. Lise öğrencisiyim. Resim ve müzikten hoşlanırım. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Kültür Mah. Çilingir Sok. No: 4 Bulanık – MUŞ
- JALE AKTAŞ: Yaşım 12. Kitap okumayı, gezmeyi, müzik dinlemeyi severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum.
  Adres: Bademlibahçe Mah. Kazım Silivrili Sok. Villa Kent A/5 D.3 Yeşilköy – İSTANBUL
- MUSTAFA EKMEKÇİOĞLU: Yaşım 12. Kitap okumayı, müzik dinlemeyi severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: 5. Cad. 26/5 Demetevler – ANKARA
- NESRİN ÜNALACAK: Yaşım 14. Eski para biriktiririm. Bisiklete binmeyi, resim yapmayı, fotoğraf çekmeyi severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: İstiklâl Mah. Akınlar Sok. No: 9/5 ESKİŞEHİR
- İNÖNÜ ERTAY YALDIR: Yaşım11 Ortaokul öğrencisiyim. Voleybol ve futbol oynamayı çok severim. Yazışacağım.
  Adres: Yeni Mah. 5. Durak Nurlu Sok. No: 27 ANKARA
- BANU ÖZTÜRK: Yaşım 12. Müzik dinlemeyi ve yüzmeyi çok severim. Pul biriktiririm. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Kurtuluş Mah. Mücahitler Cad. 5 Ocak Ap. D. 14 ADANA
- COŞKU TURAN: Yaşım 10. Pul biriktiririm. Kitap okumayı resim yapmayı severim. Model uçak yaparım. Yazışacağım.
  Adres: İş ve İşçi Bulma Kurumu üstü Sahil Cad. Ataoğlu Ap. 84/4 ORDU

YANITLAR

- 7 BENZER: (1) Gelinin üzerine atılan para ile dalgıcın kemeri. (2) Üstteki nota ile sol alt köşedeki balığın gözü. (3) Gelinin elindeki çiçeğin yaprağı ile sol köşedeki denizanası. (4) Gelinin giysisinin üzerindeki bozuk para ile sağ üst köşedeki balığın gözü. (5) Gelinliği tutan çocuğun ayakkabısı ile siyah renkli balığın kuyruğu. (6) Damadın eli ile sol üst köşedeki bitki. (7) Gelinliği tutan çocuğun sol elinin yanındaki çizgiler ile sol köşedeki denizanasının püsküllleri.

- 8 FARK: (1) Havlunun askısı. (2) Soldaki lavabonun alt köşesi. (3) Fırçanın sapı. (4) Duşun borusu. (5) Küvetin sağ köşesi. (6) Kadının gömleği. (7) Küvetin sol arka köşesi. (8) Küvetin iç çizgisi.

- GARİPLİKLER: A – 2 : Aslanın üzerindeki tavşan. A–7 : Suyun içindeki örümcek. C–7 : Balık kuyruklu kadın. D –1 : Zürafanın üzerinde oturan adam. E–3 : Çift hortumlu fil. E–4 : Devekuşları. E–5/6: İçki satan kanguru.

- KARE BULMACA: Soldan sağa: (1) Dilenmek. (2) Anane – Tr. (3) Zi – Ana. (4) Ilık – Nal. (5) Tam – Ak. (6) Lahana. (7) Anı – Irak. (8) Kek – Raka.
  Yukarıdan aşağıya: (1) Dağıtmak. (2) İn – La – Ne. (3) Lazımlık. (4) Enik. (5) Ne – Ahır. (6) Ankara. (7) Etna – Nak. (8) Kral – Aka.

- RAKAMLAR: 666 + 777 + 888 + 999 = 3330

- POLİS DOSYASI: Adam içeriden dışarıya ateş ettiğini söyledi. Ama bu doğru değildi. Çünkü içerden ateş edilse, yerde cam kırıkları olurdu.

- COĞRAFYA SEVERLER İÇİN: Guatemala, Nikaragua, Finlandiya, Macaristan, Yugoslavya, Zambia.

OKURDAN OKURA

YENİ BİR DÜNYA

Yeni bir dünya düşünüyorum
İnsanların mutlu, sevgi dolu olduğu
Yeni bir dünya düşünüyorum
Hayatın yaşamaya değer olduğu

Yeni bir dünya düşünüyorum
Bütün insanların kardeşlik duyguları
içinde yaşadığı
Yeni bir dünya düşünüyorum
Herkesin birbirleriyle ne güzel anlaştığı

Yeni bir dünya düşünüyorum
Irk, din, cins ayrımının olmadığı
Yeni bir dünya düşünüyorum
İnsanların köle gibi kullanılmadığı

Yeni bir dünya düşünüyorum
İnsanların birbirlerinin fikirlerine saygı
gösterdiği
Yeni bir dünya düşünüyorum
Söz ve yazı özgürlüğünün
kısıtlanmadığı
Yazık ki şimdi düşündüğüm gibi bir
dünyada yaşamıyoruz.

YILDIRAY TÜKEL

ASKER ÖLÜMDEN KORKMAZ

Bir gün, kışlayı gezen bir albay, askerlerin sigara içtiğini görünce, kışlanın duvarına "Sigara Erken Öldürür." diye bir yazı yazdırmış. Ertesi gün, tekrar kışlayı gezen albay, kendi yazdırdığı yazının yerinde, "Asker Ölümden Korkmaz." diye yazılı bir levha görmüş.

NEŞE VE NUBA KIR'AL

Resim: DİLEK EKİNCİ

OKURDAN OKURA

OKURDAN OKURA

Bu, sizin sayfanız...Şiirlerinizi, resimlerinizi, öykülerinizi, kısa yazılarınızı ve kendi fotoğraflarınızı bekliyoruz...

ÖĞRETMEN

Demirci demiri eğer su verir
Öğretmen de bizi yetiştirir
İlk geldiğimizde okula, korkuyorduk
Bir kaç gün sonra ise
Hepimiz oynuyor gülüyorduk
Öğretmenimiz öğretti alfabeyi
Öğrendik a-b-c yi
İkinci anne ve babamız
öğretmenlerimizdir
Okulumuz ise ikinci evimizdir

FATİH GÖREN

Resim: ERHAN ERKOÇ

KALEMLERİM

Sarı, yeşil, mavi, kırmızı
Sarısıyla çiçek yaptım
Yeşiliyle kuzuma ot
Mavisiyle gökyüzü yaptım

Kırmızıyla bayrak yaptım
Dede yazdım nine yazdım
Atama şiirler yazdım
Yaşasın canım kalemlerim.

SALİH YILMAZ

ANNE SEVGİSİ

Bu ölümsüz sevgimi
Sana nasıl anlatsam?
Versem sana tüm evreni
Anlarmısın anneciğim?

Açıpta kollarımı
Sarsam seni daima
O mübarek ellerini
Öpsem doya, doya
Sana olan sevgimi
Anlarmısın anneciğim?

Çok çok uzakta olsam
Senin için çölü aşsam
Sık ormanlardan koşsam
Sana olan sevgimi
Anlarmısın anneciğim

GÜROL YAMAK

KÖYÜMÜN İNSANLARI

Güzel köyüm bir tanedir
Sanki sevilip sevmek içindir
Sevgi dolu insanları
Fakir, ama çok fakirdir

Zengin olan tek şeyleri
Onların gönülleri
Yüreklere sığmıyor
Onların sevgileri

Siz geleceğin büyükleri
Atın dünyadan kötülükleri
Kendinize örnek alın
Sevgi dolu bu köyleri

AYŞE BALİ

BAHAR

Bahar gelince
Kuşlar ötünce
Etraf şenlenince
Sevinir herkes

Kuşların cıvıltısı
Çiçeklerin saçıltısı
Doğanın güzelliği
Baharın neşesi

Kelebeğin uçuşu
Karıncanın koşusu
Arının emeği
Güzelliğin simgesi

AYTUNÇ MERİÇTAN

DELİ AKLI

Hastaneye yeni gelen iki deliye doktor bir dolabı yukarı taşımalarını söylemişti. Delilerden biri oflaya poflaya dolabı taşırken öbürü ortada yoktu.

Doktor sordu:

— Öbür arkadaşın nerede?

Deli şöyle cevap verdi.

— Dolabın içinde, rafları taşıyor.

GÜL URAS

DAĞLAR

Dağlar var arkamızda
Sırtını vermiş göklere
Dağlar var arkamızda
Bulutlarla arkadaş adeta.

Tepesinden bakınca
Güzel köyüm görünür
Bütün şirinliğiyle
Coşarak akan ırmağıyla.

ZEYNEP AZADE AKKUŞ

KABURGA KEMİKLERİ

Bir kadın dolmuşla kızını ziyarete gidiyormuş. Yolda kızının bulunduğu semte gelip gelmediğianlamakiçin, elindeki bastonu şöförün sırtına vurarak:

— Şöför bey oğlum, burası Eminönü'mü? diye sormuş.

Şöför başını çevirmeden karşılık vermiş:

— Yok be hanım teyze, orası benim kaburga kemiklerim.

ŞÜKRİYE GÖK

ÇÖPÇÜ

Küçük Kaya'ya sormuşlar:

— Büyüyünce ne olacaksın?

Kaya, şöyle cevap vermiş:

— Çöpçü olacağım.

— Neden?

— Çünkü, çöpçüler bütün gün dışarıda geziyorlar, bense annem izin vermediği için hiç dışarı çıkamıyorum.

NAZLIM ŞÜKÜROĞLU

— Gürültü yapmayın çocuklar alt kattakiler şikâyet ediyor.

FIKRALAR

KİBRİT

Delinin biri kibrit kutusunu açtı, içinden bir kibrit çekti, çaktı, kibrit yanmadı. Bir yenisini çıkardı, çaktı, yanmadı. Üçüncü kibriti çaktı, kibrit ateş aldı.

Deli:

— İyi, dedi. Bu yanıyor, saklayayım.

ÖĞÜT

Bir deli bir deliye,

— Dün gece rüyamda yürürken ayağıma çivi battı, dedi.

Öteki deli:

— Niçin çıplak ayakla yatıyorsun? Ayakkabıyla yatsana, diye öğütledi.

KANUN

Ali'nin bir arkadaşı anlatıyordu.

— Yer çekimi kanunu olmasa, şimdi hepimiz havalarda uçacaktık.

Ali:

— Çok ilginç, diye yanıtladı. Peki bu kanun ne zaman kabul edildi.

ÖYLE YA...

Akıllı olmasıyla tanınan Ali, gittiği köyde bir köylüye:

— Bu öküz kaç yaşında? diye sordu.

Köylü yanıtladı:

— İki yaşında.

— Neresinden anlaşılır bu?

— Boynuzlarından.

— Öyle ya, iki boynuzu var.

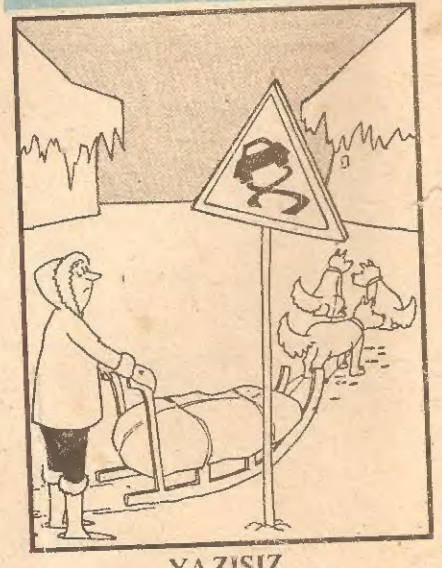

YAZISIZ